

РЕШЕНИЕ

№ 11069

гр. София, 08.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.06.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Людмила Коева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **4536** по описа за **2024** година докладвано от съдия Георги Тафров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по жалба на И. С. С., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [населено място], подадена чрез пълномощника му адв. Д. Р., срещу Решение № 1253/12.03.2024 г., постановено по АНД № 14837/ 2023 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 102-ри състав, с което е отхвърлено оспорване с жалба вх. № 226000-16725/26.10.2023 г., насочена срещу индивидуален административен акт – Заповед за задържане рег. № 226-зз2397/21.10.2023 г., издадена от И. К. Г. – служител във 02 РПУ – СДВР, с която на осн. чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР С. е бил задържан за срок от 24 часа.

В жалбата са развити съображения, че оспореното решение е незаконосъобразно и неправилно, като постановено в нарушение на материалния закон. Моли същото да бъде отменено. Претендира разноси за първата инстанция.

В съдебно заседание, касаторът не се явява, представлява се от адв. Б., която поддържа касационната жалба и моли да бъде уважена същата по съображения изложени в нея. Претендира разноси за първата инстанция.

Ответникът – И. К. Г., старши полицаи при 2 РУ СДВР, редовно призован, се явява лично и оспорва касационната жалба, като моли същата да бъде отхвърлена.

Представителят на Софийска градска прокуратура, дава заключение, че касационната

жалба е неоснователна.

Административен съд - София-град, XI касационен състав, като взе предвид наведените в касационната жалба доводи и като съобрази разпоредбата на чл. 218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл. 211, ал. 1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт, при което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

От събраните и проверени в хода на съдебното следствие писмени и гласни доказателства СРС е приел за установено следното от фактическа страна:

На 21.10.2023г., около 15:20 ч., в [населено място], на [улица]до № 6, с посока на движение от [улица]към [улица], касаторът е управлявал мотоциклет марка „Sherco” , като полицейски служители Д. Д. и издателят на заповедта И. Г. спират за проверка мотоциклета и водача му. И. С. не е предоставил документи за мотоциклета (документа за собственост, за регистрация, за застраховки и др.), като при извършена справка се е установило, че същият не е регистриран по надлежен ред, заради което е потърсено съдействие на служители на Отдел „Пътна полиция“ – СДВР, които на място тествали С. за употреба на алкохол и наркотици, като пробите били отрицателни и се е установило, че водачът е правоспособен и има валидно издадено СУМПС.

С оглед на това му е съставен АУАН № 888624/21.10.2023 г. за нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, тъй като управлявал нерегистрирано по надлежния ред превозно средство, а както се установява при последвалото разследване мотоциклетът бил предоставен на С. от А. Д., който бил ендуро състезател, закупил мотоциклета без регистрационни табели и го транспортирал до България в неустановен период от време, като го предоставил на С. да го управлява.

Предвид на така установената фактическа обстановка, първостепенния съд е приел от правна страна, че е имало данни за извършено престъпление чл. 345, ал. 2 от НК, доколкото съставът на административното нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП включва обективни елементи, които попадат и в обективните характеристики на състава на престъплението по чл. 345, ал. 2 от НК, поради което обосновал извод, че е изключително честа практика, че полицейските служители в такива случаи изпращат материалите на СРП, която или образува досъдебно наказателно производство и води разследване, след което го прекратява, какъвто е настоящият случай, или направо отказва да образува досъдебно производство и изпраща материалите на наказващия орган за предприемане на административно наказателни мерки спрямо съответното лице-водач.

Въззивния съд е приел, че заповедта не е в противоречие с материално-правните разпоредби, защото чл. 72, ал. 1, т. 1 и чл. 74, ал. 1 от ЗМВР посочват, че при данни за извършено престъпление, полицейският орган трябва да задържи лицето за допълнително изясняване на обстоятелствата в рамките на определен срок от 24 часа, каквито основания в конкретния случай полицаите са имали, виждайки на пътя мотоциклет без каквито и да е регистрационни табели, управляван от С., както се е установило при проверката.

Съдът е заключил, че процесната заповед е издадена от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия, съгласно чл. 72, ал. 1 ЗМВР, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са довели до

ограничаване на правото на защита на задържаното лице.

Водим от изложените съображения, съдът е достигнал до извода, че административнонаказателната отговорност на дееца е ангажирана законосъобразно, поради което го е отхвърлил.

Решението на районния съд е валидно, допустимо, но неправилно.

От съдържанието на Заповед за задържане рег. № 226-зз 2397/21.10.2023г., издадена на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР от полицейски орган, предмет на оспорване пред СРС се установява, че в същата е посочено като основание за задържането чл. 345, ал. 2 от НК (управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред) без да са посочени специфични обстоятелства или действия на задържаното лице, свързани с посоченото престъпно деяние.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 АПК, поради което и на основание чл. 220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС, 102-ри състав.

При това неправилно и необосновано в обжалваното решение е прието, че заповедта е постановена при липсата на съществени нарушения на производствените правила, довели до нарушаване правото на защита на задържаното лице.

Настоящият състав на АССГ счита, че процесната заповед за задържане на лице, е издадена в нарушение на нормативно регламентирани императивни изисквания за съдържанието на акта, доколкото не са посочени конкретни данни, обосноваващи прилагането на принудителната административна мярка "задържане за срок от 24 часа" в хипотезата на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Съгласно посочената като правно основание за постановяване на задържането разпоредба - чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление. Съответно от фактическа страна обжалваният акт е обоснован с неизпълнение на полицейско разпореждане. "управление на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред" само по себе си обаче не представлява законово регламентирано материалноправно основание за налагането на принудителната административна мярка по чл. 72, ал. 1 от ЗМВР. Обосноваването на упражненото административно правомощие с фактическо основание, което не се субсумира в хипотезата на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР /в която хипотеза е постановено задържането/, нито се свързва с друго нормативно предвидено правно основание за постановяване на задържане за срок от 24 часа по чл. 72, ал. 1 от ЗМВР, следва да бъде приравнено на липса на посочени, съгласно изискването по чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР фактически основания за издаването на заповедта за задържане и за прилагането на принудителната административна мярка. Константна е и съдебната практика, че и залагането на несъответни и ирелевантни мотиви като фактическо основание за издаването на административния акт, следва да бъде приравнено на липса на изискуемите се от закона мотиви за обосноваване наличието на материалноправни предпоставки за упражняване на предоставена от закона компетентност и съответно води до нарушаване на императивното изискване за съдържание на акта по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. В този смисъл е и съдебната практика на ЕСПЧ, формалното посочване на законовата хипотеза за постановяване на задържането по чл. 72, ал. 1 от ЗМВР, не е достатъчно за да се счита изпълнено изискването на чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР за посочване на основанията за задържането. За обосноваване на правото на органа да упражни предоставеното му правомощие в рамките на неговата дискреционна власт и за осигуряване възможност на адресата на

акта да защити правата си, е следвало в заповедта за задържане по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР да са описани конкретни фактически обстоятелства, обуславящи издаването на заповед за задържане за срок от 24 часа в приложената от полицейския орган законова хипотеза. Не е достатъчно заповедта за задържане да съдържа само позоваване на приложимите разпоредби, без посочване на специфични обстоятелства или действия/бездействия на задържаното лице, релевиращи наличието на фактически основания за задържането, като трайно ЕСПЧ приема, че при липсата на конкретна фактическа обосновка на необходимостта от задържането същото се явява несъвместимо с принципа за защита на лицата от произвол. В случая в заповедта липсват обективирани каквито и да е било факти и обстоятелства, релевиращи наличието на конкретни и обективни данни, сочещи че лицето, спрямо което е постановено задържането по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, има данни, че е извършило престъпление.

Във връзка с горепосоченото, съдът счита, че не е изпълнено законовото изискване по чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР за посочване в заповедта по чл. 72, ал. 1 от ЗМВР на основанията за прилагането на принудителната административна мярка "задържане за срок от 24 часа". Това представлява абсолютно основание по см. на чл. 146, т. 2 от АПК за отмяна на оспорения административен акт, като незаконосъобразен.

За пълнота на изложението, настоящия състав следва да отбележи, че задържането за срок от 24 часа по чл. 72 от ЗМВР представлява принудителна административна мярка и като всяка ПАМ налага неблагоприятни последици на адресата с цел постигане на правно определен резултат. Мярката по чл. 72 от ЗМВР, в зависимост от конкретния случай, би могла да има превантивен или преустановителен характер. В случая приложената ПАМ освен фактически необоснована от гледна точка наличието на материалноправното основание по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, се явява и несъответна на целта на закона. Нарушен е и един от основните принципи на административния процес, регламентиран в чл. 6 от АПК, а именно принципът за съразмерност при упражняването на административните правомощия. Съгласно разпоредбата на чл. 6, ал. 2 от АПК административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. В контекста на принципа по чл. 6, ал. 2 от АПК прилагането на ПАМ по чл. 72, ал. 1 от ЗМВР следва да е оправдано от гледна точка на съразмерността на налаганото ограничение с необходимостта за постигането на законовата цел. В конкретния случай нито е обосновано, нито е доказано, че за изпълнение на конкретни полицейски правомощия реално е било необходимо и оправдано налагането на принудителната административна мярка "задържане за срок от 24 часа" в хипотезата на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. На следващо място разпоредбите на чл. 6, ал. 1 и, ал. 5 от АПК регламентират като проявление на принципа за съразмерността, че административните органи трябва да упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо и да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. От доказателствата по делото, е очевидно, че не е спазено изискването осъществяването на преследваната от закона цел с прилагането на ПАМ да не надхвърля необходимото за постигането на тази цел.

Процесната заповед за задържане на лице, като издадена в нарушение на нормативно предвидените изисквания относно съдържанието на акта за прилагане на принудителната административна мярка по чл. 72, ал. 1 от ЗМВР; постановена в несъответствие с целта на закона и при неспазване на регламентираните като основни

принципи изисквания за законност и съразмерност по чл. 4, ал. 2 и чл. 6 от АПК, е незаконосъобразна, поради което следва да бъде отменена.

Водим от изложеното, като е приел, че оспорената заповед отговаря на изискванията за форма, първоинстанционният съд е постановил едно неправилно решение, което трябва да се отмени и вместо него да се постанови ново, с което се отмени обжалваната заповед като незаконосъобразна.

При този изход на спора искането касатора за присъждане на разноски за първата инстанция е основателно и следва да бъде уважено, като се присъди адвокатско възнаграждение в размер на 600 лв., заплатено в брой, съгласно Договор за правна защита и съдействие от 16.10.2023 г. (л. 133) от първоинстанционното АНД № 14837/ 2023 г. по описа на Софийски районен съд.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 2 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд София – град, XI-и касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 12.03.2024 г., постановено по АНД № 14837/ 2023 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 102-ри състав и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ – Заповед за задържане рег. № 226-зз2397/21.10.2023 г., издадена от И. К. Г. – служител във 02 РПУ – СДВР, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР е бил задържан И. С. С. за срок от 24 часа.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на И. С. С., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [населено място] сумата в размер на 600 (шестстотин) лева, представляващи разноски за първата инстанция.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател:

членове: